

užil násilí, by vynutil na P-ovi opomenutí, na něž měl nebo se domníval míti právo. K tomu se podotýká, že, i kdyby se byl domníval, že má právo vynutiti na P-ovi, by upustil od předvedení jeho otce k starostovi, věda, že P. tak činí pro důvodné podezření z krádeže na jeho poli, šlo by jen o neznalost trestního zákona (§ 93 ve spojení s § 2 g) tr. zák.), o omyl právní, který podle § 3 (§ 233) tr. zák. nikoho neomlouvá a poukazuje se v této příčině na důslednou judikaturu zrušovacího soudu ohledně osob, jež jsouce stíhány stráží pro podezření z trestného činu, brání se násilím osobám, které chtějí býti nápomocny stráží při zadržení stíhaného. Důvod zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. není tedy opodstatněn.

Čís. 3625.

Podstatným znakem přečinu proti zákonu o ochraně známek jest, že použitím známky, která jest ve hmotném poměru ke zboží neb obalu, přivoděn byl účinek zákonem zapovězený.

Bylo-li zboží označeno jen slovy jako zboží chráněné známkou, mohla by přijíti v úvahu jen skutková podstata přečinu nekalé soutěže.

Žalobní právo vzniká z toho kterého závadného útoku pro dotčeného vždy zvláště a od tohoto okamžiku jednotlivého zásahu, jest také zvláště pro každý případ počítati šestinedělní lhůtu k podání stíhacího návrhu.

(Rozh. ze dne 17. října 1929, Zm I 563/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 12. června 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 29 zákona z 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n. a podle §§ 23 a 24 zák. ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnosti obžalovaného, dovolávající se číselně důvodů zmatečnosti čís. 4, 5 a 9 b) § 281 tr. ř., nelze upříti oprávnění. Pokud se týče výtky stížnosti, opřené o důvod zmatečnosti čís. 9 b) § 281 tr. ř., budiž podotčeno toto: Obžalovaný byl uznán vinným přečiny podle §§ 23 a 24 zákona na ochranu známek a § 29 zákona o nekalé soutěži pro činy spáchané »v době od 21. února 1928 až do poslední doby«, tedy, an se tu rozsudek přimyká doslovu spisu obžalovacího, zřejmě až do »26. listopadu 1928«, kteréhožto dne byla podána obžaloba. V rozsudku se zjišťuje jen konkrétní případ z 22. září 1928, v kterýžto den kupovala Aloisie R-ová koření, jež jí bylo nalito v krámě z velké láhve, označené vignetami firmy Maggi, a případ z 16. října 1928, kteréhožto dne nalito bylo Anně M-ové a ještě jedné paní koření, ovšem v zadní místnosti. Uváží-li se, že podstatným znakem přečinu proti zákonu

o ochraně známek jest, že použitím známky, která jest v hmotném poměru ke zboží nebo obalu, přivoděn byl účinek zákonem zapovězený, jest na snadě, že nemůže přijíti v úvahu skutková podstata §§ 23 anebo 24 známkového zákona v případech ze 16. října 1928, pokud bylo nalito koření, třebas i z láhve označené chráněnou známkou firmy Maggi, avšak v zadní místnosti tak, že to kupitelky viděti nemohly. Bylo-li zboží jen slovy označeno jako zboží chráněné známkou, mohla by přijíti v úvahu jen skutková podstata přečinu nekalé soutěže. Tento rozdíl si soud neuvědomuje a bylo k tomu poukázati z úřadu. Co se týče otázky zániku žalobního práva podle § 530 tr. zák., neuplynula od činů spáchaných dne 16. října 1928 do 26. listopadu 1928 lhůta šestinedělní, a je tedy zřejmé, že by na tyto případy námitka podle § 281 čís. 9 b) tr. ř. nedopadala. Leč podstatně jinak má se věc ohledně případu z 22. září 1928; tu uplynuly do dne, kdy podána byla obžaloba, dokonce již 2 měsíce a 4 dny; bylo proto povinností soudu zabývati se otázkou, kdy se žalující firma o tomto činu a o osobě pachatele dověděla. Totéž platí i pro dobu od 15. října 1928 zpět počítajíc až do 21. února 1928, neboť žalobní právo vzniká z toho kterého závadného útoku pro dotčeného vždy zvláště a od tohoto okamžiku jednotlivého zásahu jest také zvláště pro každý případ počítati šestinedělní lhůtu k podání stíhacího návrhu. Takovéto zjištění však rozsudek neobsahuje, ba ani neuvádí skutečnosti, z nichž vyvozuje, že se obžalovaný kromě konkrétně uvedených případů z 22. září a 16. října 1928 dopustil i jinak v době od 21. února do poslední doby (26. listopadu 1928) dalších zásahů proti zákonu o ochraně známek a o nekalé soutěži. Bylo proto zmateční stížnosti obžalovaného vyhověti, napadený rozsudek zrušiti jako zmatečný a za předpokladů § 5 novely k trestnímu řádu uznati již v zasedání neveřejném, jak se stalo.

Čís. 3626.

Skutkové podstaty i zločinu podle § 81 i přestupku podle § 312 tr. zák. předpokládají, že veřejný činitel vykonává v době, kdy se mu pachatel zprotivil (ho urazil) svůj úřad nebo svou službu.

Zločin § 81 tr. zák. předpokládá, že tu byl konkrétní úkon, spadající pod povšechný pojem výkonu veřejného úřadu (veřejné služby), kdežto pro § 312 tr. zák. takového vztahu přítomnosti veřejného činitele na místě činu ke konkrétním zákrokům spadajícím do oboru jeho úřadu (služby) zapotřebí není, stačí, že byl na místě urážky přítomen z důvodu svého úřadu (služby) a za účelem jeho (jejího) výkonu.

Z povahy bezpečnostní služby, jejímž úřadům a činitelům náleží zejména péče o bezpečnost osob a majetku a o zachování (zjednání) veřejného klidu a pořádku, plyne, že vykonáváním bezpečnostní služby jest i pouhá pohotovost k případným zákrokům nutným k zabezpečení oněch právních statků nebo k represí proti jich ohrožení a poškození.

Po stránce subjektivní jest i u zločinu podle § 81 tr. zák., i u přestupku § 312 tr. zák. nezbytně třeba, by pachatel věděl, že veřejný či-